

N:o 43.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 2 maj 1888.
— — — — Andra Kammaren den 2 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående ändrade föreskrifter i fråga om arfvode för konkursbos förvaltning.

(Lagutskottets utlåtande n:o 22 punkt 2 samt memorial n:o 42.)

Till Konungen.

Enligt 67 § konkurslagen ega borgenärerna sjelfva bestämma arfvodet för konkursboets förvaltning. Om någon borgenär eller gäldenären anser det bestämda arfvodet för högt, pröfvas detsamma af domstolen.

Under de senare åren har missnöje med rättens ombudsmansinstitutionen på ett oförtydligt sätt framträdt; och torde hufvudsakliga anledningen dertill vara att söka i de dryga kostnader, som konkursförvaltningen medför, särskildt genom arfvodet till rättens ombudsman. Att man härvid mera fäst sig vid arfvodet till den sistnämnde än vid arfvodet till gode männen och sysslomännen har väl sin grund deri, att dess besvär med förvaltningen i de flesta fall är större än rättens ombudsmans. Men otvifvelaktigt inträffa ofta fall, då äfven gode människens och sysslomännens arfvode bestämmes oskäligt högt.

Med afseende härå kan visserligen erinras, att enligt ofvan anförda lagrum borgenärerna ega sjelfva bestämma arfvodet för konkursboets förvaltning samt att, om någon borgenär eller gäldenären anser

arfvodet för högt, rätten eger att derom bestämma. Men genom erfarenheten är ådagalagdt, att dessa föreskrifter icke innefatta tillräckligt korrektiv mot arfvodets uppdrifvande till oskäligt belopp. Sysslomännen äro nästan alltid sjelfve fordringsegare, ofta de, som hafva största fordringarne, och kunna med lätthet skaffa sig så många fullmagter, att de bestämma beslutet. Rättens ombudsman åter har i följd af föreskriften, att hans arfvode i regel skall utgöra en tredjedel af hela arfvodet för konkursförvaltningen, ett gemensamt intresse med sysslomännen, hvilket möjligen afhåller honom från att verka för arfvodets nedsättande. Är ett borgenärsbeslut en gång åvägabragt, förefaller det en enskild borgenär motbjudande och besvärligt att klaga deröfver, och gäldenären befinner sig väl oftast i en så grannlaga ställning till sysslomännen, att han icke vill inlåta sig på en sådan åtgärd.

Till förekommande af arfvodets oskäliga uppdrifvande lärer det således vara nödigt att vidtaga någon ändring i konkurslagens föreskrifter. I sådant afseende har blifvit föreslaget, att arfvodet för konkursförvaltningen skulle utgå i visst förhållande till försäljningssumman för konkursboets egendom med någon olikhet i beräkningen för fast och lös egendom samt med sådan begränsning, att arfvodet icke i något fall skulle få uppgå till högre belopp än 5,000 kronor.

Man kan emot detta förslag erinra, att arbetet och omtanken med konkursförvaltningen icke alltid stå i direkt förhållande till de förvaltade beloppens storlek, och redan genom konkurslagens nuvarande lydelse är ju öppet lemnadt att bestämma arfvodet till visst för hundra. Ett annat sätt vore att arfvodet bestämmes särskildt för rättens ombudsman och särskildt för gode männen och sysslomännen samt att borgenärernas beslut om det förra alltid af gode männen eller sysslomännen underställes domstolens pröfning.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt får Riksdagen, hos hvilken framställning i ämnet skett, anhålla, att Eders Kongl. Maj:t tacktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till ändring i gällande konkurslag i syfte att medelst bestämda föreskrifter i afseende å arfvodet för konkursbos förvaltning förekomma att samma arfvode kan uppdrifvas till oskäligt belopp. Stockholm den 2 maj 1888.

Med undersätlig vördnad: